

РЕШЕНИЕ

№ 541

гр. Кюстендил, 07.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Андрей Н. Радев

при участието на секретаря Янка Ян. Ангелова
като разглежда докладваното от Андрей Н. Радев Гражданско дело № 20221520100293 по описа за 2022 година

Е. А. Д., с ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, ул. „*** ***“ № * е предявил против Е. Й. А., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, кв. „***“ № ***, вх. *, ет. *, ап. * иск да бъде признато за установено по отношение на ответника, че учреденото в полза на последния право на строеж върху собственото на ищеца дворно място, представляващо УПИ IV-2311, в квартал 129 по плана на гр. ***. за построяване на масивни гаражи със застроена площ от 105 кв.м., отредено за реализиране в югозападната част на процесния имот, е погасено по давност за нереализираната част от суперфицията от 29,00 кв.м., учредена с Нотариален акт № 9, том V, рег. № 11174, дело № 666 от 2005г. на нотариус с рег. № 325 на НК с район на действие – РС – Кюстендил.

В срока по чл.131 ГПК ответникът сочи на допустимост, но неоснователност на заявената претенция.

В същия срок, и при условията на евентуалност, ответната страна е депозирала насрещна искова молба, приетата за съвместно разглеждане в настоящото производство, с която се иска да бъде осъден Е. А. Д., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, ул. „*** ***“ № *, да заплати на Е. Й. А., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, кв. „***“ № **, вх. *, ет. *, ап. *, сумата в размер на 5400,00 лв. (пет хиляди и четиристотин лева), представляваща сторени в процесния имот подобрения, изразяващи се в изградени в същия огради, настилки и гаражна врата.

В срока за отговор на насрещната искова молба ответникът по насрещния иск я оспорва, като навежда правоизключващите си и правопогасяващи

възражения.

В открито съдебно заседание исквата молба, ведно с отговора на насрещната искова молба се поддържат от ищцовата страна, а ответникът оспорва иска, като поддържа и депозирА.я насрещен такъв.

Съдът, след като взе предвид доводите на стрА.те, и като обсъди събрА.те по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, а това се установява и от събраните в същото доказателства, в т. ч. представеното заверено копие на Нотариален акт за учредяване на право на строеж № 9, том V, рег. № 11174, дело № 666/2005г., че на 11.11.2005г. в полза на ответника А. е учредено от собствениците на УПИ, представляващ парцел IV, имот планоснимачен № 2311, в квартал 129 по утвърдения с Решение № 61/26.03.2004г. на ОС при Община Кюстендил план на гр. Кюстендил, целия от 608 кв.м., право на строеж съгласно одобрени строителни книжа на масивни гаражи със застроена площ от 105 кв.м., което да бъде реализирано в югозападната част на посочения имот.

На 13.01.2006г. процесният недвижим имот УПИ, представляващ парцел IV, имот планоснимачен № 2311, в квартал 129 бил прехвърлен в собственост на ищеца в настоящото дело (спр. заверено копие на Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 17, том I, рег. № 0198, дело 16 от 2006г.).

Понастоящем недвижимият имот е такъв с идентификатор 41112.504.24, видно от Скица на поземлен имот № 15-1215152/08.11.2021г., в която като собственик на имота е отразен ищеца по главния иск, а като титуляр на правото на строеж за 105 кв.м. – ответника А..

От представените по делото Писмо от началник на отдел „Управление възнаграждения“ на Социално осигуряване, Социално-осигурителен институт, Областен център на Еврора/02.08.2019г. до Е. Д. и второ такова от 30.07.2019г. до Л. Д.а се установява период на заетост от същите съответно: 01.12.2001г. – 30.06.2019г. и 02.01.2004г. – 30.06.2019г.

За изясняване на делото от фактическа страна е допусната и приета съдебно-техническа експертиза, изготвена от в. л. Н. Г., данните от която установяват, че в имот с идентификатор 41112.504.24 и по-конкретно, в отстъпената за застрояване в границите на последния площ в размер на 105 кв.м. има застроени два гаража с обща площ от 76 кв.м. В оставащите 29,00 кв.м. от площта с отстъпено право на строеж има изградена площадка, оградена с прозирна метална ограда върху бетонова основа, в която е обособен открит паркинг с осигурен достъп от двукрила входна врата, затворена с верига и катинар. Отделно, експертът е оценил стойността на извършените през 2006 – 2007г. строителни работи от Е. А. на сума от 3558,73 лв. при наложено овехтяване от 35 %.

В устно изложената пред съда част вещото лице е посочило, че не се изисква разрешение за строеж за прозирна ограда, а само строителен

протокол от инженер геодезист. Твърди, че оградата по отношение на външните граници на парцела се възприема за законна, но откъм стопанската постройка „такъв вид огради по принцип не се разрешават в парцелите“. Сочи още, досежно овехтяването, че същото се налага върху готова продукция, което на свой ред включва както материали, така и изработка. Заключение е оспорено от процесуалния представител на ответника по главния иск, но не са предприети действия по предоставяне допълнителна задача на вещото лице, предвид посочените от последното варианти в устно изложената пред съда част в изложения контекст.

Приети са и гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетелите Е. В. и Е. Р..

Св. В. твърди да познава ответника А. от 1990 г. Знае за притежавани от същия гаражи в кв. „Запад“ – срещу поликлиниката. Освен гаражите, срещу тях имало и празно място, където А. паркирал колите си. По данни от ответника, св. заявява, че и на празното място трябвало да се изгради гараж, но А. изчаквал, за да строи заедно със съседа си, с който се договорили да имат обща стена.

В показанията си св. Р. сочи, че познава А. от над 30 години. Знае за гаражите на Е., тъй като се намирали точно пред блока му. Е. имал четири гаража, три от които били негови и един, който не бил негов, а най - вдясно оставала една клетка. В последната също следвало да се изгради гараж, но заради уговорка за общо стрителство със съседа от другата страна, датираща от преди повече от десет години, А. изчаквал с изграждането на последния гараж.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена след преценка поотделно и в съвкупност на посочените доказателства.

Други доказателства не се ангажирирани.

При така установените фактически обстоятелства по делото, съдът приема от правна страна следното:

По главния иск с правно основА.е чл. 67, ал.1 от ЗС:

Съгласно разпоредбата на чл. 67 ЗС правото на строеж се погасява в полза на собственика на земята ако не бъде упражнено в 5-годишен срок.

Този срок е давностен както последователно е разяснявал ВКС, както в *ТР № 1/4.05.2012 г., т. д. № 1/2011 г., ОСГК*, така и в други свои решения - Р № 150/24.06.2014 г., гр. д. № 2082/2014 г., III г. о., и др. В т. 2 на соченото тълкувателно решение изрично е посочено, че срокът по чл. 67 от ЗС е давностен и започва да тече от момента, в който договорът за учредяването му породи действие. Всъщност, соченият тълкувателен акт разгръщава различни хипотези с оглед характера на суперфицията, като настоящият състав намира като краен резултат началният момент на течение на давностния срок в случая да съвпада с учредяването на суперфицията на 11.11.2005г. Това е така и доколкото от данните по делото може да се съди за

това, че още към този момент, както се сочи и в самия нотариален акт, са били налице одобрени строителни книжа, като суперфициарят е бил във възможност да започне строителство още към него момент. За това, че същият не е бил възпрепятстван да го стори свидетелства и реализираното суперфициарно право за част от площта, отстъпена за осъществяването му в периода 2006 – 2007г., а именно – такава от 76,00 кв.м. с изградени върху същата два масивни самостоятелни гаража (спр. приетата по делото съдебно-техническа експертиза). Установеното от събраните гласни доказателствени средства, че нереализирането на правото в пълен обем се дължи на уговорка на суперфициаря с трето лице за общо строителство, не съставлява обективна пречка да се реализира последното, поради което и съдът го намира за неотнормено към правния спор.

Началото на давностния срок може да се отчита от по-късен момент само ако собствениците на земята недобросъвестно са създавали пречки за реализирането на правото на строеж. В този случай те не могат да се ползват от своята недобросъвестност. По настоящето дело обаче не са въведени подобни твърдения с отговора на исковата молба, още по-малко пък и се установяват подобни обстоятелства.

Ирелевантно е и това дали уредителите на суперфицията впоследствие са прехвърлили собствеността върху земята на друго лице (каквото именно е и настоящият случай), доколкото новият собственик (ищец в настоящето) трябва да търпи ограниченията в правото на собственост, установени от праводателите му.

С оглед гореизложеното съдът намира, че началният момент на течение на давностния срок по см. на чл. 67 от ЗС досежно процесното право на строеж, учредено в полза на А., съвпада с момента на учредяване на суперфицията, а именно – 11.11.2005г. Тоест, същият изтича на 11.11.2010г.

Преди крайния момент на давностния срок се установи по делото реализиране на правото на строеж в обем, съставляващ 76,00 кв.м. от общо отстъпената площ от 105,00 кв.м. за осъществяването му. Досежно остатъка от площта от 29,00 кв.м. приетата по делото съдебно-техническа експертиза, вкл. в графичната си част, установи в същия да има изградена площадка, оградена с прозирна метална ограда върху бетонова основа, в която е обособен открит паркинг с осигурен достъп от двукрила входна врата, затворена с верига и катинар.

По повод последното и съставлява ли същото реализирано право на строеж, съдът намира следното: собственост върху сграда, построена въз основа на учредено право на строеж, може да възникне само ако тя е обособена като вещ, за да може да бъде годин обект на вещни права според изискванията на съответните строителни норми /ЗУТ/. Съгласно чл. 181, ал. 1 и 2 ЗУТ правото на строеж на сграда или на част от нея може да бъде предмет на прехвърлителна сделка от момента на учредяването му до завършване на сградата в груб строеж. Тоест, завършването на грубия строеж е този момент,

в който се придобива собственост за обектите в сградата. Относно наличието на понятието "груб строеж" е налице законово определение по смисъла на § 5, т. 46 от Допълнителните разпоредби на ЗУТ, съгласно което "Груб строеж" е сграда или постройка, на която са изпълнени ограждащите стени и покривът, без или с различна степен на изпълнени довършителни работи. От този момент се счита, че е възникнал обектът на суперфициарна собственост.

В настоящия случай, както съдът посочи, за площ от 29,00 кв.м. от общо отстъпената такава от 105,00 кв.м. върху която да се реализира отстъпеното за суперфициаря право, не се установи изграждането да е такова, съставляващо груб строеж по смисъла на горепосочената разпоредба. И експертът по делото, и събраните в хода на съдебното дирене гласни доказателствени средства, установиха в посочената част от 29,00 кв.м. да е налице открит гараж, съставляващ клетка, ограден с прозирна ограда с осигурен достъп от двукрила входна врата. Последното без съмнение не съставлява груб строеж, поради което съдът намира правото на строеж да не е реализирано, както към датата на изтичане на давностния срок, така и понастоящем. Ето защо, може да се направи извод, че процесното право на строеж се е погасило, считано от 12.11.2010 г. в полза на собственика на земята и ищец в настоящото – Е. Д. (при липса на каквито и да е наведени данни за спиране или прекъсване течението на давностния срок). Тоест, като последица от горното, обосноваващо основателност на заявената главна претенция, правото на строеж като погасено по давност ще се върне в патримониума на собственика на земята и той ще придобие и подобренията върху нея.

По предявления в условията на евентуалност иск с правно осн. чл. 72 от ЗС

С оглед гореизложените мотиви, обосноваващи основателност на заявената главна претенция, настоящият състав намира, че се сбъдна вътрешнопроцесуалното условие за произнасяне и по заявената в условията на евентуалност, под формата на насрещен иск, претенция с правно осн. чл. 72 от ЗС.

Така, Е. А. е предявил иск за осъждане на Е. А. Д., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, ул. „*** ***“ № *, да му заплати сумата в размер на 5400,00 лв. (пет хиляди и четиристотин лева), представляваща сторени в процесния имот подобрения, изразяващи се в изградени в същия огради, настилки и гаражна врата.

Съгласно трайната съдебна практика (а и правната доктрина) претенцията за заплащане на подобрения, извършени в чужд имот, почива на основния принцип в гражданското право за недопустимост на неоснователното обогатяване и има облигационен характер. Страните по претенцията са неоснователно обеднелият, извършил подобрение в чуждия имот, и собственикът на имота към момента на обедняването. Когато подобренията в имота представляват строеж, извършен въз основа на

учредена суперфиция, който строеж не е завършен и не представлява годен обект на собственост поради незавършването на сградата до покрив (каквото е настоящият случай), и собственикът на земята се е позовал на разпоредбата на чл. 67, ал. 1 от ЗС, те преминават в патримониума на собственика на земята едва след уважаване на иска за погасяване на правото на строеж по давност (*в този смисъл са както разясненията, дадени в цитираното тълкувателно решение по тълк. д. № 1/2011 г. на ОСГК на ВКС, така и Решение № 40/20.07.2017 г. по гр. д. № 2874/2016 г. на ВКС, I г. о.*). Посоченият извод следва от обстоятелството, че това е моментът, когато се извършва разместването на блага, при което собственикът на земята се обогатява за сметка на извършилия подобренията.

Претенцията за подобрения в настоящия случай съставът намира за уредена в чл. 72 от Закона за собствеността /ЗС/. Посоченият извод следва от обстоятелството, че суперфициарят е извършвал подобренията в имота въз основа на учреденото му право на строеж, т. е. като носител на ограничено вещно право. Така, след установяване по съдебен ред на правопогасяващото действие на изтичането на давностния срок по чл. 67, ал. 1 от ЗС (до каквито изводи съдът стигна при произнасянето си по главната претенция) суперфициарят се счита за добросъвестен владеец за подобренията, които е направил в имота в периода на упражняване на прекратеното ограничено вещно право и има право на обезщетение по чл. 72, ал. 1 от ЗС (*в този смисъл са изложени съображения в цитираното ТР, както и в Решение № 40/20.07.2017 г. по гр. д. № 2874/2016 г. на ВКС, I г. о.*).

Съгласно чл. 72, ал. 1 и ал. 2 от ЗС добросъвестният владеец може да иска за подобренията, които е направил, сумата, с която се е увеличила стойността на вещта вследствие на тези подобрения. Това увеличение се определя към деня на постановяване на съдебното решение. Той може да иска да му се заплатят и необходимите разноси, които е направил за запазване на вещта. В тази връзка е налице трайна съдебна практика (*обективизирана например в Решение № 46/18.03.2015 г. по гр. д. № 5692/2014 г. на ВКС, I г. о.*), съгласно която преценката дали построеното в един имот увеличава неговата стойност следва да се извършва винаги конкретно, вкл. с оглед на обстоятелството дали незавършеното строителство може да бъде обособено като самостоятелен обект с оглед изискванията на действащите строителни правила и норми и съответствието на предназначението на този обект с

предвижданията на застроителния план на съответното населено място. От своя страна стойността на един имот следва да се счита за увеличена, ако вследствие на подобренията пазарната му цена се е увеличила, т. е. при евентуално извършване на разпореждане или извличане на граждански плодове, собственикът би получил по-висока цена от тази, която би получил преди извършване на подобренията. Критериите, въз основа на които се извършва преценката следователно са обективни.

Така, предвид изложените мотиви, съдът намира да се е породило вземане за А. срещу Д., при усл. на чл. 72 от ЗС. Тоест, искът бе доказан в своето основание.

Досежно размера му, съдът намира следното: както се посочи, разпоредбата на чл. 72 от ЗС дава възможност на добросъвестния владеец да иска за подобренията, които е направил, сумата с която се е увеличила стойността на вещта вследствие на тези подобрения. Тоест, правоимащия може да иска по – голямата сума измежду тази на сторените подобрения и тази, с която се е увеличила стойността на вещта вследствие на тези подобрения.

В случая, ищецът по насрещния иск е претендирал сумата от 5400,00 лв., сочена от него като стойността на извършените подобрения, като изрично е направил и доказателствено искане за установяване, посредством познанията на експерт в областта, на стойността на тези подобрения. В последния смисъл са изготвени две експертизи – основна и допълнителна, от които може да се направи извод, че експертът е определил стойността на сторните подобрения, както и тази, с която се е увеличила стойността на имота, като резултат от извършените подобрения, на идентична величина, възлизаща на сума от 3558,73 лв. Тоест, налице е действително увеличение на пазарната цена на имота, доколкото при евентуално извършване на разпореждане или извличане на граждански плодове (например доходи от наем, каквито експертът е определил като потенциално реализируеми за сума от 1200,00 лв. годишно, за две парко места), собственикът би получил по-висока цена от тази, която би получил преди извършване на подобренията.

За прецизност съдът ще посочи, че е ирелевантно обстоятелството, че за част от изградената ограда експертът в областта е посочил, че „такъв вид огради по принцип не се разрешават в парцелите“. Същият е уточнил, че за

изграждането на такава ограда не е необходимо разрешение за строеж от една страна, а от друга - формална констатация досежно законността, респ. незаконността на оградата в посочената част, извършена от компетентен орган, по делото не е представена. В тази връзка и посочените обстоятелства представляват административни въпроси, които са извън предмета на настоящото производство и не следва да бъдат преценявани инцидентно от гражданския съд.

При посочените доводи искът ще бъде уважен до размера на установения от експерта такъв от 3558,73 лв., представляващ стойността, с която се е увеличила пазарната цена на имота като резултат от сторените в същия подобрения, като до пълно претендираните от 5400,00 лв., - ще бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

При изложеното е необходимо съдът да се произнесе по релевираното възражение за погасяване на вземането за извършените от суперфициаря подобрения по давност.

Безспорно се приема в съдебната практика и правна доктрина, че вземането за извършени подобрения има облигационен характер, поради което и се погасява с предвидената в разпоредбата на чл. 110 от ЗЗД обща петгодишна погасителна давност.

По общо правило началният момент на давността се свързва с времето, в което вземането е станало изискуемо.

В настоящия случай, с оглед спецификата му, съдът намира, че меродавен за началото на течението на давността момент е този на влизане в сила на съдебния акт, с който е установено погасяване правото на строеж по см. на чл. 67 от ЗС. Именно това е моментът в който се поражда и вземането на суперфициаря за сторените от него подобрения, т.е. моментът на неоснователното разместване на блага.

Тоест, когато подобренията в имота представляват строеж, извършен въз основа на учредена суперфиция, който строеж не е завършен и не представлява годен обект на собственост поради незавършването на сградата до покрив (какъвто е настоящият случай), и собственикът на земята се е позовал на разпоредбата на чл. 67, ал. 1 от ЗС, те преминават в патримониума на собственика на земята едва след уважаване на иска за погасяване на правото на строеж по давност *(в този смисъл са както разясненията, дадени в цитираното тълкувателно решение по тълк. д. № 1/2011 г. на ОСГК на ВКС, така и Решение № 40/20.07.2017 г. по гр. д. № 2874/2016 г. на ВКС, I г. о.)*. Посоченият извод следва от обстоятелството, че това е моментът, когато се извършва разместването на блага, при което собственикът на земята се обогатява за сметка на извършилият подобренията.

В случая, съдът с настоящия си акт, произнасяйки се по главната

претенция, е установил погасяване правото на строеж по см. на чл. 67 от ЗС. Ирелевантен е моментът на погасяване на същото (в случая считано от 12.11.2010г.). Тоест, началният момент на погасителната давност не само, че не е изтекъл, но не е и започнал да тече. Началният момент на течението на погасителната давност за вземаната на суперфициаря за сторените от него подобрения се свързва с влизане в сила на настоящия съдебен акт, с който е признато за установено погасяване правото на строеж в светлината на чл. 67 от ЗС.

При посочените доводи наведено от ответника по насрещния иск правопогасяващо възражение съдът намира за неоснователно.

По разноските:

При този изход на делото разноски се дължат и на двете страни.

В полза на ищеца следва да се присъдят сторените от него разноски на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК, реализирани за доказване на главната му претенция, която съдът е уважил.

Следва да се възмездят и сторените от ищеца по насрещния иск разноски (ответник по главния) за частта, за която същият е уважен.

И двете страни са направили възражение за прекомерност на заплатените адвокатски възнаграждения. По повод тези възражения съдът намира следното.

Ангажирани са доказателства за заплатено от ищеца (и ответник по насрещния иск) възнаграждение за адвокатски хонорар в размер на 700,00 лв. Минималният размер на същото съдът определи при усл. на чл. 7, ал.1, т.4 от Наредба 1/2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения на сума от 1000,00 лв., поради което и релевираното възражение по чл. 75, ал.5 от ГПК се явява неоснователно.

Ответникът (и ищец по насрещния иск) е ангажирал доказателства за заплатено по банков път възнаграждение за адвокат в размер на 1216,00 лв. Минималният размер на същото съдът определи при усл. на чл. 7, ал. 2, т.2 от посочения подзаконов нормативен акт на сума от 840,00 лв.

Въпреки горното размерите на адвокатски възнаграждения не следва да бъдат редуцирани, доколкото защитата на всяка от страните е била провеждана по два иска – по предявения от всяка от тях иск и по предявения срещу всяка от тях такъв, които искове (главен и насрещен) имат за предмет различни субективни материални права, последното ценено в светлината на чл. 2, ал. 5 от Наредба 1/2022 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Ищецът по главния иск е реализирал разноски в размер на общо 980,00 лв. Искът по чл. 67 от ЗС е уважен изцяло, поради което и тези разноски следва да се възложат в тежест на ответника А..

Ищецът по насрещния иск е реализирал разноски общо в размер на 1792,00 лв., като при липсата на изрична уговорка по кой от двата иска какво е

възнаграждението, съдът приема че ответникът е платил по всеки иск по равно, т.е. сума в размер на 896,00 лв. Насрещният иск е уважен частично – за сума, представляваща 65,90 % от общия размер на предявения иск. Както бе посочено по този иск ответникът е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 896,00 лв., поради което и в тежест на ответника по насрещния иск (Е. Д.) следва да се възложи сума от 590,46 лв.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на осн. чл. 67 от ЗС, в отношенията между Е. А. Д., с ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, ул. „***“ № * и Е. Й. А., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, кв. „***“ № ***, вх. *, ет. *, ап. *, че учреденото в полза на последния право на строеж върху собственото на ищеца дворно място, представляващо УПИ IV-2311, в квартал 129 по плана на гр. *** за построяване на масивни гаражи със застроена площ от 105 кв.м., отредено за реализиране в югозападната част на процесния имот, **е погасено по давност за нереализираната част от суперфицията от 29,00 кв.м.**, учредена с Нотариален акт № 9, том V, рег. № 11174, дело № 666 от 2005г. на нотариус с рег. № 325 на НК с район на действие – РС – Кюстендил.

ОСЪЖДА, на осн. чл. 72 от ЗС, Е. А. Д., с ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, ул. „***“ № * да заплати на Е. Й. А., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, кв. „***“ № ***, вх. *, ет. *, ап. * сумата в размер на **3558,73 лв. (три хиляди петстотин петдесет и осем лева и седемдесет и три стотиники)**, сторени от последния подобрения в процесния имот, изразяващи се в изградени в същия огради, настилки и гаражна врата, **КАТО ЗА ГОРНИЦАТА** до пълно претендирания размер на претенцията от 5400,00 лв. – **отхвърля същата като неоснователна и недоказана.**

ОСЪЖДА Е. Й. А., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, кв. „***“ № ***, вх. *, ет. *, ап. * да заплати на Е. А. Д., с ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, ул. „***“ № * сумата в размер на **980,00 лв. (девестотин и осемдесет лева)**, представляваща сторени съдебно-деловодни разноски по главната претенция.

ОСЪЖДА Е. А. Д., с ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, ул. „***“ № * да заплати на Е. Й. А., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, кв. „***“ № ***, вх. *, ет. *, ап. * сумата в размер на 590,46 (**петстотин и деветдесет и шест и четиредесет и шест/лв.**), представляваща сторени съдебно-деловодни разноски по насрещната претенция съобразно частта, за която е уважена.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд гр. Кюстендил в двуседмичен срок от съобщаването му на стр. А. те чрез връчване на преписи.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____